

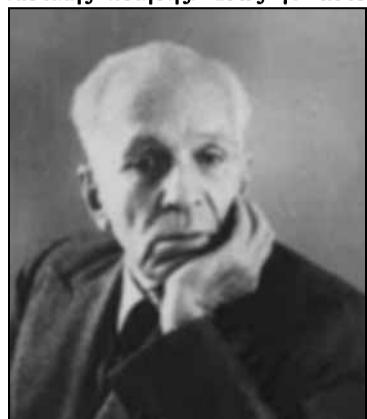
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ

Ξαναδιαβάζοντας Βάρναλη

της ΕΥΗΣ ΖΕΡΒΟΥ - ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΔΗ

Τον είχα γνωρίσει φθινόπωρο. Ήταν ήδη η ζωντανή ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Εκείνος πλησίαζε τα ενενήντα. Εγώ πρωτοετής φοιτήτρια. Στην εκδήλωση, που αφορούσε τον Κ. Παλαμά, με «έσυρε» ο πατέρας μου. Εγώ τότε περνούσα την αναγνωστική περίοδο Σεφέρη, Ρίτου και υπερρεαλιστικής ποίησης. Τώσας γ' αυτό

δεν θυμάμαι τι είπε τότε ο Κ. Βάρναλης για τον Παλαμά. Θυμάμαι, όμως, ότι το ακροατήριο συχνά γελούσε με το χιούμορ του κι εγώ την επόμενη μέρα άρχισα να ψάχνω τον Δωδεκάλογο του Γύφτου.

Όταν πλησιάσαμε κοντά του, ο πατέρας τον γνώριζε προσωπικά, μου έκανε εντύπωση το έντονο βλέμμα, αναντίστοιχο με το γεροντικό πρόσωπο. Άπλωσε με αξιοζήλευτη ευκίνησία το οστεώδες χέρι του για μια χειραψία. Τη φωνή του με το ηχόχρωμα της ηλικίας του την ακούω ακόμη, μετά τόσες δεκαετίες: «Εδώ, εσείς κι εμείς και ο Κωστής, δεσποινίς Ζερβού». Χιουμορίστας του λόγου και της ζωής, ακόμη και στο γήρας του, πάρα τις περιτείες του βίου, σκέφτομαι σήμερα για τον ποιητή.

«...Ο υποφαινόμενος», γράφει στα Φιλολογικά Απομνημονεύματα, «...βρίσκει μοναδική ηδονή στο να σαπιρίζει μοναχός του τα κουσούρια του και τα λάθη του». Κι ενώ βίωσε πολέμους και επιστρατείες (1912-13 και 1916), τέθηκε σε διαθεσμότητα (1926), οδηγήθηκε σε απόλυτη (1926), αυτοεξόριστη στο Παρίσι (1926), δοκίμισε ματαιώσεις και ήττες, ωστόσο διατήρησε την σκωπική του διάθεση και την ελαφρό περιπατητική ματιά. Τώσας γ' αυτό αγάπτησε τον Αριστοφάνη (βλ. Αισθητική-Κριτικά, β' τόμο) και μετέφρασε με πολύ κέφι κωμαδίες του.

1935 Με τον Δ. Γληνό (δεξιά)

Όσο για το χιούμορ που διαποτίζει τα κείμενά του, λογοτεχνική ή κριτική, φαίνεται ότι αποτελεί, συχνά, διαφοργή και απότελει κάλυψης πικρίας και απογοήτευσης. Το χιούμορ είναι η άλλη ώψη του πικρού. Μοιάζει με παιχνίδι ισορροπίας ανάμεσα στο γεγονός, βαρύ και δύσκολο, και το συναίσθημα. Άς θυμηθούμε από τις κωμαδίες του Αριστοφάνη τον Δικαιόπολη (Αχαρνές), τον Στρεψάρη (Νεφέλες), τον Πεισέταρο και τον Ευελτίδη (Ορνιθες), την Λυσιστράτη (Λυσιστράτη) και την Πραξαγόρα (Εκκλησιάζοντες), αριστοφανικούς χαρακτήρες που κινούνται και ισορροπούν ανάμεσα σε δύο χώρους, το χώρο της φαντασίας, όπου μπορούν να συναντηθούν με όλα τα αναπάντεχα ωραία, και το χώρο του πραγματικού, όπου χρειάζεται να αναμετρηθούν με τον πόλεμο, την κρατούσα πεποιθήση για την εκπαίδευση (σοφιστική) της εποχής κ.ά.

«Η ΒΟΗ ΤΗΣ ΠΥΛΑΡΟΥ»

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ

ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΥΛΑΡΕΩΝ

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 6
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑ

Τ.Κ. 104 31

ΤΗΛ.: 210 52.26.241

Κωδικός 5344

Εκδότης:

ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΔΗΣ ΠΑΝΑΓΗΣ

ΑΓΑΜ. ΜΕΤΑΞΑ 20 - 115 24

ΑΘΗΝΑ - ΤΗΛ.: 210 69.81.591

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εξωτερικού 20 €

Εξωτερικού 30 €

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΜΑΡ. ΑΝΔΡΙΚΟΥ

Επικούρος 20 - Αθήνα

Τηλ.: 210.3214.446

Επικούρος 20 - Αθήνα

Τηλ.:

**ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΝΙΑΣ ΜΠΕΡΙΑΤΟΥ
«ΦΙΣΚΑΡΔΟ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ» αρχιτεκτονικές, πολεοδομικές, περιβαλλοντικές όψεις του παραδοσιακού οικισμού»**

Γράφει ο ΔΙΟΝ. ΚΟΥΓΙΑΝΟΣ

Τη δεκάτη εβδόμη (17) Αυγούστου, μια υπέροχη βραδιά, με οπόγιο με Ιόνιο φεγγάρι, στο Αλανάκι του Φισκάρδου, διάλεξε η Αρχιτέκτων Μάνια Μπεριάτου για να μας παρουσιάσει το βιβλίο της με τίτλο «Φισκάρδο Κεφαλονιάς, αρχιτεκτονικές, πολεοδομικές, περιβαλλοντικές όψεις του παραδοσιακού οικισμού».

Η παρουσίαση διοργανώθηκε και συντονίστηκε από την πάντοτε δραστηριά και αεικίνητη Πρόεδρο του συλλόγου Ρισιάνων «Η ΑΣΤΕΡΙΣ». Εξέλενη Κουλουμπαρίτη η οποία κάθε καλοκαίρι οργανώνει κάποια δύομορφη εκδήλωση στην Κεφαλονιά. Αυτή παρουσιάσει το πρόγραμμα και τους ομιλητές.

Η κ. Μάνια Μπεριάτου ευτύχησε να έχει κύριο ομιλητή της παρουσίασης του βιβλίου της τον εξαίρετο πολυεπιστήμονα καθηγητή φιλόλογο, ιστορικό, κριτικό τέχνης και γνωστό από άρθρα του σε αρχιτεκτονικά πολεοδομικά και παραδοσιακά θέματα, τον αγαπητό συμπατριώτη μας κ. Νικόλαο Μοσχονά,

ΤΟ ΚΑΚΟ ΜΑΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

«ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 1η σελίδα που είμαστε, γιατί ο καθένας κάνει ανεξέλεγκτα ό,τι θέλει.

Τους υπέρθυνους όμως γιατί τους πληρώνουμε;

Μιλώ για την κουτσουπιά της οποίας ένα μεγάλο κλαρί έχει πέσει εδώ και χρόνια, μαζεύοντας από κάτω δύτι βάλει στον ανθρώπινος νους. Μετά από χρόνια, ήρθε εφέτος ο κουτσουπιάρικο και καθάρισε τον χώρο. Το κλαρί όμως δεν το έκοψαν. Παραμένει ξερό, στη θέση του, για να δείχνει την αδιαφορία μας.

Μιλώ για το μπουρί της ξυλόσορμης που αναπαύεται ειρηνικά πάνω στον πιο ψηλό βράχο του Πίσω Λιθοβάτη χωρίς κανείς να σκεφθεί να το πετάξει. Αρ ντεκώ, φαντάζομαι.

Μιλώ για την «ευγενική κυρία» που έχει τα ενοικιαζόμενα αυτοκίνητα ακριβώς απέναντι απ' τον Δήμο, που θεωρεί τον δρόμο δική της και χώρο παρκαρίσματος της επιχείρησής της: «Μα όλοι απ' εδώ θα περάσετε;» φωνάζει «ευγενικά».

Και τέλος, μιλώ για το καφενείο στα Μακριώτικα, που το ανακαίνισαν, έγινε πολύ ωραίο, το έκαναν δημοτικό και τώρα το έκλεισαν γιατί, λέσι, δεν είχαν χρήματα να αγοράσουν τα χρειαζόμενα. Ντροπή μας και αίσχος μας. Αυτό έχω να πω και θα κλείσω με τους στίχους του άλλου μεγάλου ποιητή μας, του Νίκου Γκάτου:

«Στη ζωή μας είχαμε ήλιους και φεγγάρια

Μόνοι μας τα σβήσαμε κι ήρθαν τα σκοτάδια

Όλα γκρεμιστήκανε δεν υπάρχει νόμος

Στις καρδιές παράπονο και στα μάτια ο πόνος».

Και ο νοών νοείτω.

ΕΙΡΗΝΗ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

**ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ
ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ**

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΥΛΑΡΟΥ
ΚΡΕΑΤΑ ΦΑΛΑΡΗΣ - ΑΛΛΑΝΤΙΚΑ

ΚΡΕΟΠΟΔΕΙΟ
Αγία Ευφημία, τηλ.: 26740 61052

ΜΟΝΑΔΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
Ποταμιάνα Πύλαρου, τηλ.: 26740 61950

ΚΡΕΟΠΑΝΤΟΠΟΔΕΙΟ
Αν. Τριτσή 3, Αργοστόλι, τηλ.: 26710 27752

ΜΟΝΑΔΑ ΒΙΟΛΟΠΗΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ
(εκτροφή μωσαχαριών) Φάλαρη Πύλαρου

ΒΙΔΑ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
(ενοικιαζόμενες επιπλωμένες κατοικίες)
stamoulisvaggelis@yahoo.gr, τηλ.: 26710 27752

«Η ΒΟΗ ΤΗΣ ΠΥΛΑΡΟΥ»

Του ΠΑΝΑΓΗ ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΔΗ

Εκείνο το πρωινό της εικοστής πρώτης Μαΐου στην Πύλαρο ήταν πραγματικά καλοκαιρινό. Το γεγονός πως δεν είχαμε σχολείο αυτή την μέρα, λόγω της τοπικής αργίας για την επέτειο της Ένωσης της Επτανήσου με την Ελλάδα, έδινε και σε μας τους μαθητές μια αίσθηση ανεμελιάς.

Από ώριμος, μαζί με δύο μεγαλύτερους από μένα στην ήλικια, καθόμασταν στην πεζούλια της πλατείας του χωριού μας, τα Μακριώτικα. Λίγο μακρύτερα, στα τραπεζάκια των καφενείων, πίνανε τους καφέδες τους οι μεγάλοι. Ακούγαμε αδιάφορα τις κουβέντες τους και ταυτόχρονα σκεφτόμαστε να σκαρφιστούμε τη δράση της μέρας. Ήταν και η σχολική αργία που πυροδοτούσε αυτή μας τη διάθεση. Οι παρατετάμενοι γιορταστικοί ήχοι καμπάνιας, που έφταναν στα αυτιά μας από απέναντι, αποσπούσαν την προσοχή και μπέρδευαν τους συλλογισμούς μας. Κοιτάζαμε ερευνητικά τα χωριά που κείτονταν σε παράταξη, το ένα μετά το άλλο, στους πρόποδες του Καλονόρους, για να εντοπίσουμε το ακριβές σημείο που έβγαιναν οι ήχοι, όταν μια φωνή από το κοντινό τραπέζι έλιυσε την απορία μας.

-Ωρέ, σήμερα γιορτάζει η εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίου, στα Δενδρινάτα.

-Όχι μόνο γιορτάζει, αλλά γίνονται και τα εγκαίνια της νέας εκκλησίας¹, ακούσαμε από κάποιους καλύτερα πληροφορημένο.

Η φράση αυτή έδωσε την ιδέα που ψάχναμε. Κοιτάχτηκαμε και οι τρεις με νόημα. Κάποιος μετέφρασε τις σκέψεις με λόγια.

-Πάμε, ωρέ, στα εγκαίνια;

Κάποιοι εωστερικοί ενδοιασμοί που ήρθαν αυθόρημα στη σκέψη εξεπέραστηκαν. Η παρέα πάνω απ' όλα

Έτσι βάλαμε πλώρη για απέναντι. Πήραμε το χωματόρομο που ξεκίναγε κάτω από την πλατεία, περάσαμε τα Πνευματικάτα, κάναμε μια στάση στην Κρήνη και ήπιαμε νερό από τον Πυργύρο², πήραμε την ανηφορά για Φερεντινάτα, συναντήσαμε το δρόμο που συνδέει όλα τα απέναντι χωριά, και λίγο μετά, δεξιότερα καταίδρωμένοι και σκονισμένοι φτάσαμε στα Δενδρινάτα και στην εκκλησία που ήταν ο στόχος μας.

Όλοι ήταν μέσα στην εκκλησία, έξω κανείς. Ισως έφταγε στον καυτερός ήλιος που κατακόρυφα σχεδόν μας έλουζε με τις ακτίνες του.

Προσπαθήσαμε να προστατευθούμε σε κάποια σκιά κάτω από τα αναιμικά δέντρα εκεί τριγύρω, χωρίς να το καταφέρουμε απόλυτα. Από την εκκλησία ακούγονταν φαλμώδεις που λόγω της μέρας είχαν μια ιδιαίτερη επισημότητα και ομορφιά. Ίσως και γι' αυτό δύο ήταν μέσα. Έφτανε όμως και σε μας, εκεί έξω, αυτή η θρησκευτική απρόσφαιρα.

Καθίσαμε αρκετή ώρα, αλλά η λειτουργία μας φάνηκε πως δεν είχε τελειωμό. Αρχίσαμε να κουραζόμαστε και να πλήττουμε. Τότε ήταν που έπεισε από τον μεγαλύτερο της παρέας η επόμενη ιδέα.

-Ωρέ, ζέστη πολλή κάνει σήμερα. Δεν πάμε για μπάνιο στην Αγία Θυμιά;

Εδώ διατυπώθηκαν κάποιες αντιρρήσεις... έλλειψη μαγιώ, θα αργήσουμε, αντίδραση των δικών... Όμως η επόμενη φράση «Έλα, μωρέ, μια αριποδιά³ είναι η θάλασσα από εδώ που είμαστε... δεν θα αργήσουμε να γυρίσουμε» διασκέδασε τις αναστολές μας.

Ο δρόμος ήταν κατηφορικός και εμείς γρήγοροι. Έτσι σε λιγότερο από μισή ώρα είχαμε φτάσει.

Η Αγία Ευφημία εκείνη την εποχή ήταν ένα παραθαλάσσιο χωριούδικο, που είχε ακόμα ανοιχτές τις πληγές των σεισμών του 1953. Δεν είχε τον τουρισμό ούτε τα σημερινά κτήρια. Εκεί συνέρρεαν οι ταξιδιώτες, κυρίως ντόπιοι, που έφευγαν για Πάτρα ή Πειραιά κάποιες μέρες που ερχόταν το καράβι τους. Θυμάματα, και οι παραλίες της ήταν ευκαλύπτετες από τις τριγύρω, χωρίς να το καταφέρουμε απόλυτα. Από την εκκλησία ακούγονταν φαλμώδεις που λόγω της μέρας είχαν μια ιδιαίτερη επισημότητα και ομορφιά. Ίσως και γι' αυτό δύο ήταν μέσα. Έφτανε όμως και σε μας, εκεί έξω, αυτή η θρησκευτική απρόσφαιρα.

Χωρίς καθυστέρηση περάσαμε το Φανάρι και επλέξαμε τη δεύτερη βραχάρδη ακτή ανάπτυξης στις παραλίες «Ελιά» και «Κουρούτα». Είχε φάνηκε πλέον μεσημέρι. Αν και ο υδράργυρος βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο του, η θάλασσα διατηρούσε τη δροσιά της. Ήμασταν εκεί οι μοναδικοί κολυμβητές χωρίς να ξέρουμε καλό κολύμπι!! Μπήκαμε στο νερό, αφού καταφέραμε να νικήσουμε την κρύα αισθησή του, και μείναμε κάμποσο στα ρηχά. Αφού εξοικειώθηκαμε κάπως ξανοιχτήκαμε. Πήγαναμε μέχρι την πατώναμε και μετά ξαναγυρίζαμε μισοκολυμπώντας μέχρι την ακτή. Δεν μείναμε πολύ. Εξάλλου είχαμε αρχίσει να πεινάμε. Ο δεικτής του ρολογιού θα είχε δείξει 2, όταν βγήκαμε από τη θάλασσα.

-Πού να πάμε μέσα στη ζέστη στο χωριό αυτή την ώρα! Σκεφτήκαμε.

-Πάμε, ωρέ, να βγάλουμε αχινούς να φάμε, πρότεινε κάποιος από μας.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Η ιδέα αυτή μας φάνηκε η μόνη εφαρμόσιμη αυτή την ώρα μας και τα ψυλά, π

Εσωτερικές Διαδρομές ΟΤΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΝΥΧΤΑ του Μάκη Πανώριου, εκδ. Γρηγόρη, 2015

Έχουμε στα χέρια μας ένα σπουδαίο μυθιστόρημα που, ενώ ανήκει στη Λογοτεχνία του φανταστικού, παραπέμπει ευθέως στη σύγχρονη εποχή της παγκόσμιας κρίσης. Είναι κείμενο επίκαιρο και, ταυτόχρονα, διαχρονικό.

Η Νύχτα και τα Σύννεφα συνθέτουν το κυρίαρχο τοπογραφικό περιβάλλον του μυθιστορήματος. Δεν πρόκειται για μια εξωτερική σκηνογραφία ούτε για ένα εικαστικό πλαίσιο. Τα σκηνικά και οι εικόνες αντανακλούν τις ανθρώπινες σχέσεις, τα βαθιά συναισθήματα και τα δύσκολα φορτία.

Ήρωας είναι ο Αλέξανδρος, πρωταγωνιστική μορφή πολλών κειμένων του Μ. Πανώριου, ο οποίος επιλέγει σκόπιμα το ίδιο πρόσωπο για να υπενθυμίσει στον αναγνώστη ένα κύκλο τεσσάρων έργων του, με κοινή αφετηρία: τον άνθρωπο σε συνάρτηση με τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες.

Ο μοναχικός Αλέξανδρος, που ζει σε ένα περιβάλλον πρωθυμένης τεχνολογίας, νοιώθει κουρασμένος και απογοητευμένος. Ταλανίζεται από αγωνίες, διαψεύσεις, φόβους, ανασφάλειες και κενά. Έρχεται αντιμέτωπος με βασικά υπαρξιακά ερωτήματα. Προσπαθεί να ανακαλύψει τον βαθύτερο εαυτό του διαγράφοντας ένα εσωτερικό ταξίδι, όπου το παρελθόν μπλέκεται με το παρόν και το ορατό συνδυάζεται με το αόρατο. Οι αναμνήσεις και τα βιώματα πάζουν το παιχνίδι της Λογοτεχνίας του Φανταστικού. Γλιστρούν από το ορθολογικό στο ανορθολογικό και αντίστροφα, υπερβαίνοντας και παραβιάζοντας συνήθεις όρους και συνθήκες.

Αυτή η τεχνική, με την πένα του Μέντρα της Λογοτεχνίας του Φανταστικού, γεννάει κείμενα πολύ γοητευτικά που μας οδηγούν σε στοχαστικούς διαλόγους με τον «άλλο μας εαυτό». Ο Μ. Πανώριος κρατάει το μαγικό ραβδί και οδηγεί τον αναγνώστη σε κόσμους περιπετειώδεις, όπου συνυπάρχουν οι αντιθέσεις, όπως η παρουσία και η απουσία, η νίκη και η απώλεια, το ταξίδι και η ακινησία. Ο συγγραφέας, άνθρωπος με βαθύτατη καλλιέργεια και γνώση της παγκόσμιας Λογοτεχνίας, διαθέτει ένα τεράστιο, πολύτιμο και, σήμερα, σπάνιο, υπόβαθρο που βασίζεται στην κλασική παιδεία του.

Μέσα από τις γραμμές του περνούν ως σπαράγματα σπουδαία εγκείμενα, που ακουμπούν τα ομηρικά έπη, την αττική κωμωδία, τους αρχαίους μύθους, τα παραμύθια της Ανατολής. Εξαιρετική επινόηση του λογοτέχνη και κορυφαία λογοτεχνική στιγμή αποτελούν τα ιντερμέτζα του μυθιστορήματος. Παρεμβάλλονται στο

κείμενο, χωρίς να διαταράσσουν την ενότητά του, αντίθετα την υπογραμμίζουν. Ξεχωρίζουν με τον διαφορετικό τύπο γραμμάτων που έχει επιλεγεί, πλάγια γραφή, σαν να είναι χειρόγραφη επιστολή, με αποδέκτη τον αναγνώστη. Την γράφει ο συγγραφέας ιδιόχειρα αφήνοντας στο γράμμα του τα αχνάρια της προφορικής του αφήγησης.

Τα ιντερμέτζα είναι το πιο πολύτιμο και ιδιαίτερο δώρο που μας προσφέρει ο Μ. Πανώριος. Νοιώθω ότι ο συγγραφέας θέλει να μας μηδεί με τρόπο απλό, απαλό και αβίαστο σε αρχετυπικές μορφές της παγκόσμιας Λογοτεχνίας, εκεί που το συμβολικό, το αλληγορικό και το φιλοσοφικό συναντώνται. Μας εμπιστεύεται το μύθο του θεού Ήλιου: «Τα κάταστρα άλογά του, ο Φλέγων κι ο Φαέθων, χλιμίντρισαν χαρούμενα, τίναξαν την κεφαλή, η ασημένια τους χαίτη κυμάτισε, οι φτερούγες τους άνοιξαν, τα πόδια τους ανυπόμονα έτοιμα να καλπάσουν...» (σελ. 33).

Μας αφηγείται, διατηρώντας απόλυτα τα χαρακτηριστικά της προφορικότητας, –τον συνεχή πληθωρικό λόγο–, το παραμύθι του γενναίου ιππότη και του μάταιου άθλου του: «Ο Ήλον έφτασε στους πρόποδες του θεόρατου βουνού, ξεπέζεψε από το άσπρο του άλογο, κοίταξε τριγύρω, αφουγκράστηκε προσεχτικά δεν ακουγόταν τίποτε, έδεσε το περήφανο άτι σ'ένα δέντρο κι άρχισε ν' ανηφορίζει στη πλαγιά, ολόγυρα θεόρατα βράχια, αγκαθωτοί θάμνοι, άγρια χορτάρια, αγριολούσουδα, μια χελώνα, ένας κότσιφας, μια πέρδικα, ένας λαγός πετάχτηκε μέσα απ' τα χαμόκλαδα, στάθηκε ακίνητος, τον κοίταξε κι χάθηκε πτρώντας μέσα στις φτέρες...» (σελ. 64).

Έχω ακούσει τον Μ. Πανώριο να λέει: «Η Φανταστική Λογοτεχνία μου επιτρέπει να επιβεβαιώνω την ελευθερία του εαυτού μου». Είναι μια φράση που την έχω κρατήσει, γιατί, νομίζω, ότι όλοι οι ήρωές του διαρκώς πασχίζουν και εναγώνων αποπειρώνται, μέσα από την αυτογνώσια και την καταβύθιση στις εσωτατες στιβάδες τους, να κερδίσουν την ελευθερία τους.

Το βιβλίο *Όταν έρθει η νύχτα* είναι μια ευτυχισμένη στιγμή για τα εκδοτικά πράγματα του τόπου. Συνδύαζε τα χαρακτηριστικά του είδους με μια γραφή λυρική, έναν λόγο πληθωρικό και ασθμανόντα, χαρακτηριστικά της πρωστικής γραφής του Μ. Πανώριου. Οι λάτρεις της Λογοτεχνίας του Φανταστικού, που τολμούν να κοιτάξουν μέσα τους και επιδιώκουν να ανακαλύψουν τον εαυτό τους και τον κόσμο, θα απολαύσουν ένα αριστούργηματικό κείμενο που ενθουσιάζει.

ΕΥΗ ΖΕΡΒΟΥ - ΚΑΛΛΙΑΚΟΥΔΗ

ΟΙΚΟΣ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΤΟΝ ΚΑΡΑΒΟΜΥΛΟ Αξίζει την επίσκεψή μας

«Οίκος - Μουσείο» στον Καραβόμυλο της Σάμης. Λειτουργεί από τον Αύγουστο του 2011. Τι είναι αυτό; Πόσοι το γνωρίζουν και πόσοι το έχουν επισκεφτεί;

Δεν πρόκειται για κάποιο νέο δημόσιο/κρατικό ή δημοτικό λαογραφικό μουσείο. Δεν πρόκειται για κάποιο παλαιό σπίτι, για κάποια ιστορική κατοικία, που μετατράπηκε σε μουσείο. Πρόκειται για ένα νέο, μετα-

σειμικό σπίτι, μια ιδιόκτητη μετασειμική κατοικία 150 περίπου τ.μ., η οποία χάρη στην πρωτοβουλία, το μεράκι, τη γνώση, το χρήμα αλλά και το πείσμα ενός συμπατριώτη μας μετατράπηκε σε χώρο πολιτισμικό, σε εστία παράδοσης και «τράπεζα» γνώσης. Μετατράπηκε με βάση τις κύριες μουσειακές προδιαγραφές σε «οικό - Μουσείο», για να αναπαραστήσει το εξοχικό σπίτι της πρώιμης κεφαλονίτικης αστικής τάξης.

Και ποιος ο «δράστης» αυτής της θαυμάσιας μετατροπής; Ένας συμπατριώτης μας, ο Τάκης Τόκκας. Χαμηλών τόνων, αλλά εργάτης σοθαρός, επίμονος και αποτελεσματικός. Αξιέπαινος αυτός και η οικογένειά του, κυρίως η μάνα του η κυρία Περιστέρα Τόκκα, που είχαν την πρόνοια να διαφυλάξουν τα οικογενειακά τους πρόσωπα με σημαντικά από τη συνάντηση της προγιαγιάς του και γυναίκας του στασιάρχη με τον Βασιλιά Γεώργιο Α' στη Στάση και τις επισκέψεις του Γ. Δροσίνης ο συγγραφέας αναφέρεται στην κατασκευή του σιδηροδρομικού δικτύου από το νεοσύστατο Ελληνικό κράτος και εσπάζει στη Στάση Δεκέλειας, όποιας μοιάζει με ένα παλιό σεντούκι αναμνήσεων, που μοιράζομενες με τους αναγνώστες επιζητούν να κερδίσουν μια θέση στο παρόν. Το βιβλίο είναι χωρισμένο σε δύο μέρη και περιέχει λεπτομερή ερευνητικά σχόλια και αναλυτική βιβλιογραφία. Στο πρώτο μέρος ο συγγραφέας εσπιάζει σε συναντήσεις που είχαν επί το πλείστον συγγενικά του πρόσωπα με σημαντικά από τη σημερινή της προηγούσα. Πιο συγκεκριμένα, στο κεφάλαιο με τίτλο «Η Στάση της Δεκέλειας και ο Γ. Δροσίνης» ο συγγραφέας αναφέρεται στην κατασκευή του σιδηροδρομικού δικτύου από το νεοσύστατο Ελληνικό κράτος και εσπάζει στη Στάση Δεκέλειας, όπως ονομάζεται το συμμετρικό κτίριο, το οποίο προοριζόταν για την εξυπηρέτηση της βασιλικής οικογένειας. Στασιάρχης ήταν ο Κεφαλλονίτης Ευαγγελίνος Δαυής Βαγγελάτος, όπου διέμενε με την οικογένειά του στον επάνω όροφο του κτιρίου. Ο συγγραφέας μεταφέρει τις αναμνήσεις από τη συνάντηση της προγιαγιάς του και γυναίκας του στασιάρχη με τον Βασιλιά Γεώργιο Α' στη Στάση και τις επισκέψεις του Γ. Δροσίνη στη Στάση μετά το κυνήγι. Στο κεφάλαιο «Η Νεραϊδούλα στη Ρεματιά της Χελιδόνου» παρουσιάζεται τη φιλία της γιαγιάς του συγγραφέα Αδαμαντίας με τον Γ. Δροσίνη και η θέαση από την ίδια των ερωτευμένων, του πρόγκιπα Αλέξανδρου και της Ασπασίας Μάνου, στις όχθες της Ρεματιάς. Το επόμενο κεφάλαιο με τίτλο «Η Νεραϊδούλα και η Πριγκίπισσα Αλίκη» είναι αφιερωμένο στη συνάντηση της Αδαμαντίας με την πριγκίπισσα Αλίκη του Μπάτενμπεργκ με αφορμή ένα κέντημα που η πρώτη φιλοτέχνησε και της χάρισε. Τέλος στο κεφάλαιο «Ο Γ. Δροσίνης και η Πριγκίπισσα Αλίκη» περιγράφεται η βαθιά φιλία που ανέπτυξαν ο Γ. Δροσίνης και η Πριγκίπισσα Αλίκη του Μπάτενμπεργκ.

Το δεύτερο μέρος με τίτλο «Η γάνωση διαδρομή των ανέκδοτων ποιητικών συλλογών του Γ. Δροσίνη «Ανθισμένες Μυγδαλίες» είναι αφιερωμένο σε δύο ανέκδοτες συλλογές ποιημάτων του Γ. Δροσίνη που περιέχουν αυτοσχεδιασμός και τις πρώτες καταγραφές από τις εξόρμισεις του στη φύση του Τατοΐου. Η μούσα του ποιητή Καΐτη Βιθυνού ήταν αυτή που έδωσε την τελική μορφή στο υπόκινο και το παρέδωσε το 1994 μαζί με το «Ημεροβίγιο» του στα μ

ΤΟ ΚΙΟ

Δε λέω για τη μάνα που πήγαινε κι ερχόταν δλη μέρα, τρελή από πόνο πήγαινε κι ερχόταν κι έψαχνε - τα είχε τόσο ωραία δλα κανονίσει: ζεστή φωλιά και μαλακή για τα μικρά της, σε μέρος ασφαλές, ανάμεσα τζαμιού κι εξώφυλλου, κανείς να μην τα φτάνει ούτε να τα βλέπει, μόνο αυτή, ίσα για να μπορεί να δίνει στα τρία αμάλλιαγά

της κουνουόπια, σπόρια κι ό, τι δλλο, και να τα προστατεύει. Την άκουγαν εκείνα που πλησιάζε, «κιόσο...» ανοίγανε τα στόματα κι αρπάζαν την τροφή τους.

Το σπιτάκι στη θάλασσα όλο το χρόνο ήταν έρημο, πήγαιναμε Ιούλιο - Αύγουστο. Το καθαρίσαμε κι εφέτος όπως πάντα, ανοίξαμε τα παράθυρα διάπλατα, το δυτικό έλαχε σε μένα να το ανοίξω, σχέδινο μηχανικά, με ορμή, να γκρεμίσω δηλαδή στο άψε-σήσης μιάν εστία, φτιαγμένη με κόπο ατέλειωτο, για να στεγάσει τα μικρά πού, τώρα, στο έδαφος πεσμένα, εκπέμπουν SOS σταραχτικό, πρόσκληση στο μεγάλο γάτο δηλαδή, που μόλις τα πήρε είδηση -μυστήριονύχιασε στο πι και φι τα δύο, τελεσίδικα, κι δρμησε να μου αρπάξει και το τρίτο, αλλά ευτυχώς, το πρόλαβα. Και τώρα; Τι κάνουν τώρα τον κακάσχημο νεοσσό, αυτό το κρεατάκι, που είχε δόμως μάτια και με κοίταζε, φωνή και στόμα κι ήτανε ζεστό, έτσι, που ανατρίχιαζε τη χούφτα μου, σαν να κρατούσε την ανάσα δλου του κόσμου; Γιατί τα δύο που σκότωσε ο γάτος τα λυπήθηκα, δε λέω, αλλά στο κάτω-κάτω, σκέφτηκα «έτσι το θέλει τη φύση», τούτο όμως βρέθηκε στα χέρια μου, ένωθα το χτύπο της καρδιάς του, με κάρφωναν τα στρογγυλά του μάτια, «Κιόσο...» ανοίγε το τεράστιο, για την σώμα στόμα του, «κιόσο...».

Βρήκα ένα κουβαδάκι πλαστικό, έβραλα μέσα μπλόκο μπαμπάκι, το σταργάνωσα. Κρέμασα την καινούργια του φωλιά στο δωμάτιο, ψηλά σ' ένα καρφί, κι ανάσανα.

Αγαπητοί συμπατριώτες και φίλοι της Ένωσης των Απανταχού Πυλαρέων, εάν θέλετε να υπάρξει συνέχεια και διάρκεια της Ένωσής μας και δυνατότητα έκδοσης και αποστολής της εφημερίδας μας «ΒΟΗ της ΠΥΛΑΡΟΥ», θα ήθελα να σας παρακαλέσω να είστε συνεπείς στην καταβολή της συνδρομής, που, άλλωστε, είναι μικρής χρηματικής αξίας. Αντιμετωπίζουμε πρόβλημα βιωσιμότητας του Συλλόγου, λόγω οικονομικών δυσχερειών.

Με πολλή αγάπη
Η Πρόεδρος του Δ.Σ.
**ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΜΟΥΣΤΑΚΗ -
ΜΥΛΩΝΑΚΗ**

Βγήκα να χαλαρώσω. Πάνω στις λεύκες που μας ήσκιωναν είχανε στήσει τα πουλιά δικό τους σύμπαταν. Κυριαρχόυσαν τα στουργύτια. Περισσότερα από φύλλα. «Νάχει την τύχη σας» ευχήθηκα. Η μάνα του πήγαινε κι ερχόταν του θανάτου, «να τη» μου τη δείξανε, δύο μέρες έσκουζε γυρεύοντας, δεν την ξανάδαμε. Εαναμπήκα στο δωμάτιο, ξεκρέμασα το κουβαδάκι, κοίταξα: είχε κουκούβισε στο μπαμπάκι, μια κουτσουλίτσα στάμπαρε τα στάργανα, αστρόμαρη από το φαΐ που του 'χε δώσει η γνωστικά του, δύο ώρες πριν το χαλασμό. Κι εγώ τι θα του δώσω; Τι τρώνε τα στουργύτια; ψιχούλα, νερό, τι κάνω τόση ώρα; Η δοκιμή με ανακούφισε. Μόλις πλησιάζε το χέρι μου, άνοιγε το στόμα του - χασάνι και καταπίνε, ένα-δύο-τρία ψιχούλα, μια σταγόνα νερό και άντε πάλι. Όταν χρέταινε, σφράγιζε το ράμφος του, δεν τ' άνοιγε με τίποτα. Όταν πεινούσε, όποιαν ώρα: «κιόσο...». Γρήγορα αποκαταστήσαμε έναν κώδικα επικοινωνίας, τα πήγαμε περίφημα. Σε είκοσι μέρες είχε μεταφρωθεί, τέλειο το χνούδι στην κοιλιά του, άστραφταν τα μικρά φτερά του γκρίζα, η ουρίτσα του στηπή σαν φλάμπουρο. Το 'δειχνα σ' ό δλους «δέστε το», σε λίγο η γειτονιά ρωτούσε για την τύχη του, κάποιοι με κοίταζαν καχύποττα «τάξει αυτή».

Μια νύχτα, με ξύπνησε ένα «κιόσο...», σήκωσα λίγο το κεφάλι μου και να το... στο μαξιλάρι μου με κοίταζε. Είχε ορμήσει το φεγγάρι στον καθρέφτη από το ανοικτό παράθυρο, κι ο τόπος δλος έλαμπε, εγώ μ' ένα πουλί στο χέρι -άγρια μεσάνυχτα «πάξιε θα πουν», «τρελάθητκε» - «Μωρό μου, τα καταφρέρες» - «Μωρό μου, τα πάξιφρέρες» τόβαλα πάλι στο σπιτάκι του και ξάπλωσα. Ο ύπνος μου γέμισε πουλιά -όλα τα χρώματα, πετούσαν, μπαίνανε στο σπίτι, το φεγγάρι ένα τεράστιο πουλί - φωσφόριζε, άρπαξε ξαφνικά φωτιά και κάηκε, πέφτανε στα σπάχτες πάνω μου - τις τίναζα, ξύπνησα τρομαγμένη.

Το πρωί «κιόσο...», πήρα το πετούμενο στο χέρι και το τάξι. Το χάιδενα, έπιασα στο λαιμό του ένα σβώλο, σαν ρεβύθι, κοίταξα καλύτερα - κιτρίνιζε, «στον οισοφάγο» μου είπε ο φίλος ειδικός που τον έδειξα «ίσως από το φωμί». Ένα ρίγος: «Και τώρα;» «Θα του τον αφαιρέσω - μην το τνίξει».

Το φρόντισε. Το Κιό μου είχε τώρα στο λαιμό του ένα μικρό επίδεσμο. «Τί λές;» τον κοίταξα, «Άνριο θα δούμε, μη το ταίσεις σημερά».

Όλο εκείνο το απόγευμα και ως τις δώδεκα τη νύχτα που ξαπλώσαμε, δεν έβαλε γλώσσα μέσα του «κιόσο...», «κιόσο...». «Άκου το» μου λέγανε «αύριο θα 'ναι μια χαρά». Ξύπνησα το πρωί αργά, εννιά προχωρημένες, ξεκρέμασα αμέσως το κλουβί, επάνω στο μπαμπάκι ένα κουρέλι γκρίζο. Δεν το 'χα ξαναδεις ο' αυτή τη στάση, πάντα όρθιο στα δύο του ποδαράκια, έτσι κι όταν κομπάτων, κι όταν τραγουδούσε, κι όταν έτρωγε. Μπάταρε το καλό μου κι έσβησε, δίχως φωνή, δίχως ένα παράπονο.

«Κιόσο...» άκουγα δλη μέρα, μα και τις άλλες μέρες «κιόσο...» και πάντα ένα «κιόσο...», μπερδεύεται με των πουλιών των άλλων, με το σφυγμό μου, το βογκητό του κόσμου «κιόσο...».

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΥ

«Η ΒΟΗ ΤΗΣ ΠΥΛΑΡΟΥ»

Η στράτα του έρωτα και της φωτιάς Απόσπασμα από το μυθιστόρημα του Νίκου Θωμά «Ο γιος της σιόρας Διατσέντας»

Το μεγάλο της ιστορίας ρολόι έδειχνε τις τελευταίες μέρες του Οκτώβρη του 1798 για την Κεφαλονιά, που, μαζί με τ' άλλα Επτάνησα, βρισκόταν υπό Γαλλική κατοχή αφού διαφέντεψαν το τόπο οι Ενετοί για τριακόσια σχεδόν χρόνια. Τώρα το ρολόι αργοχτυπούσε μια καινούργια αλληγ στην επικυριαρχία του νησιού. Από τον ένα δυνάστη στον άλλο και ο πληθυσμός πάντα να υποφέρει, όχι μόνο από τους ένοντες, αλλά και από τους ντόπιους αφεντικές. Και υπήρχαν στη νησί Ρώσοι πράκτορες με τους οποίους συνεργάζονταν οι ντόπιοι ευγενείς κι ένα μέρος του κλήρου, που κατέφεραν με διάφορα συνωμοτικά σχέδια να κινητοποιήσουν το πλήθυσμό για την αναποτήπηση της Γαλλικής κυριαρχίας προτού πάρει την πηγή τους.

Εφανιάστηκε, αλλά ψύχαριμη, καθώς ήταν, δεν τάχασε. Κατάλαβε αμέσως ότι μπροστά της είχε έναν άνθρωπο, που τη βοηθεία της μάλλον χρειάζονταν παρά άποδητος άλλο κακό θέλησε ο νούς του για την ινσιού της αμάρτημα.

—Μή φοβάσαι, λίγο νερό, μόνο νερό, της είπε τότε αυτός με σπασμένα ελληνικά δίπλα στο γαλανό πανέμορφο ίσιον, με σεγόντο το κελάδημα του κότσυφα και το σφύριγμα του πουνέντε που σύναξε σύννεφα στο Ξωμότη, θέλησε η μοίρα να μιξεί για πολύ λόγο δυο πονεμένες ανθρώπινες υπάρξεις, που έρχονταν από τόσα μακριά και να γλυκάνει τον πόνο της γεμάτης απανωτά βάσανα ζώης τους.

Εκεί λοιπόν, στην εισιτηριακή βουνοπλαγιά δίπλα στο γαλανό πανέμορφο ίσιον,

Για κενή τούτος εδώ ήταν βέβαια ο κατακηπτής, αλλά και ένας αιειθρήντος άνθρωπος. Δίστασε λίγο και ύστερα που πρότεινε το σίκλο. Ο Emil τον πήρε με λαμπράγμα και τον έφερε στο στεγνό του στόμα. Χόρτασε και μ' ευγνωμοσύνη κάρφωσε τη φλογερή ματιά του στα μελαχολικά μάτια της χήρας. Αλήθευε πάση δύναμη έχει αυτή η γλώσσα των ματιών!

Η Γαλλική φρουρά του νησιού, τριάκοσια περίπου, περίπτημα από την προστήρα της διατσέντας, ήταν διαφορετικής τάξης. Εκείνη συγκλονίστηκε μ' αυτό το συναπάντημα, που μιλησαν μόνο οι καρδιές και απόστρεψε φρήγορα το βλέμμα κοιτάζοντας την πληγή του. Πλησίασε και αυτός φρεθήκε στη φροντίδα της. Του έπλυνε προσεκτικά την πληγή και έκοψε ένα καρδιάκο μούρο που παρέστη στην πλάτη της χήρας. Οι μάτια του που παρόρούσε να συνεχίσει, ήταν ένα μικρό κομμάτι μούρου.

Η πορεία όμως μέχρις την έπιασε στη χεριά ευχαριστώντας την στη γλώσσα του. Εκείνη ένισωσε στα καρδιές της αγάπηνος ένοτος να διατηρήσει την πληγή και την πρόσφερε λίγο σταρένιο ψωμό με τα σταφύλια. Ο πεινασμός ένοιος ήταν στην πληγή της και έπιασε την πληγή της στην πλάτη της επιστρέφοντας στην πλάτη της. Η Διατσέντα του έδειξε τότε μια μικρή απόμερη στηλή και τον βοήθησε να κρυψτεί εκεί. Τον άφησε να καταλάβει ότι την πρόσφερε με την πληγή της και την πρόσφερε λίγο σταφύλια. Επιστρέψεις στην πληγή της ήταν ένα σύντομό της.

Επιστρέψεις στην πληγή της ήταν διαφορετικής τάξης. Εκείνη συγκλονίστηκε με την επιβίωση της γυναίκας και των δικών της αγάπηνος ανθρώπων που έπεισαν την πληγή της να συνεχίσει. Η Διατσέντα της έδειξε τότε μια μικρή απόμερη στηλή και τον βοήθησε να κρυψτεί εκεί. Τον άφησε να καταλάβει ότι την πρόσφερε με την πληγή της και την πρόσφερε λίγο

Η Δική μου Αποτοξίνωση

Υπάρχει ένα βιβλίο μιας Ινδίας συγγραφέως, της Arundhati Roy, κατοίκου Αγγλίας, με τον παράξενο τίτλο *The God of small things*, «Ο Θεός των μικρών πραγμάτων».

Ο τίτλος με γούτευσε τόσο πολύ ώστε στην παραμονή μου στην Ελλάδα, στην Πύλαρο της Κεφαλονιάς, για 52 μέρες πριν δυο χρόνια, έψαχνα να βρω αυτόν τον Θεό των μικρών πραγμάτων. Ήθελα να καταφέρω να αισθανθώ ευτυχίας με αυτά τα μικρά πράγματα, όποια και να νταν.

Πρόσεξα ένα τζιτζίκι που πιπίζει, μόνο το αρσενικό έχει αυτή την κάρη. Είδα το σερνικό κοτούφι με την κάτινη μύτη και την όμορφη λαλία, μαζί με το θηλυκό με τη μαύρη μύτη, να ψάχνουν για κανένα ώριμο σταφύλι ή σύκο, μετά να μαλώνουν με της καρακάζες ποιος θα το πρωτοκατασπαράξει. Άκουγα το θρύσιμα μιας μύγας που πετάει, πριν την βγαλά είναι απ' το δωμάτιο, ένοιωσα μια σφίγκα να με κυνηγά στην παραλία κι εν τέλει να με τουπά. Απολάμβανα κάθε νύχτα την παρέα από ένα σαμαριδί, είδος σαύρας, που κούρνιαζε εκεί δίπλα στην λάπα του φωτός. Με κοιτούσε, καθώς περιέβεν κάνα περιβόλιο να κορτάσει την πείνα του. Άκομα και ποντίκια με επωκέπτονταν, τρέκανε πάνω κάτω σαν δαιμονισμένα. Παραπρόσα κι ένα σκαντζόχοιρο στην αυλή, λες και πάντα γλάστρα από κινούμενα ξερόφυλλα. Τα μικρά ξανθά μεριμ्पηκιά, λιγκόνια τα λέμε εμεις, με κυνηγούσαν από πάσι, ακόμα και το καπέλο μου γέμισαν, αυτό που πήγαινα για μπάνιο στη θάλασσα. Φαίνεται τους άρεσε στην πυρωδία μου.

Λοιπόν στο καριό είχα έναν μικρό καναπέ προπολεμικό, πάντα της θείας μου, η οποία δεν υπάρχει πλέον, κι αυτή τον είχε κληρονομήσει από την μάνα της. Με τους σεισμούς είκαν σπάσει τα δύο στρογγυλά άκρα, αυτά που ακουμπούνταν τα κέρια επάνω οι επισκέπτες, και πλάτι. Είκαν μείνει ανέπαφα τα 4 πόδια με τον σκελετό. Άλλινά οικογενειακό κειμήλιο. Είχε κι ένα στρώμα ιοκνό, μάλλον μπαμάκι ότι είχε μέσα του, ακριβώς στα μέτρα του. Εκεί ξάπλωνα για ίππο. Το πρωί που σπικνόυσαν, πονούσαν τα κόκαλά μου.

Εκεί την έβγανα. Ήταν ίσα, ίσα στο σώμα μου δεν περίσσευσε μάτια στην παθαίνω. Είσαι το βιβλίο που δάρβαζα πριν με πάρει ο ίππος, δεν είχα κάρο να το βάλω δίπλα μου και το πέταγα στο πάτωμα.

Όκι ότι δεν είχα κρεβάτι αλλά ο καναπές μου άρεσε. Τώρα θυμητικά όπι σε ένα βασόρι δεν κοιμήθηκα ποτέ σε κρεβάτι, πάντοτε μου άρεσε το καναπεδάκι. Ο καναπές συμβολίζει για εμένα την προσωρινότητα. Άς πούμε πας επίσκεψη και κάθεσαι στον καναπέ. Όλοι περιμένουν πότε να φύγεις. Είσαι ο άνθρωπος της σπηλιάς, κάπι σαν τον σπηλιάσιο καφέ που ους σερβίρουν.

Θα πάτων καράματα, περίπου 4 το πρωί, όταν το σπίτι άρκεσε να

τρέμει. Σεισμός. Πετάκτικα όρθιος, πι να κάνω; Μια λύση πάταν να μπω κάτω απ' το κρεβάτι, έλα όμως που ο καναπές πάταν καμπάλος. Διάβολες τρέχοντας βγάκα έχω. Εν τω μεταξύ είκε σταματάσει. Είχε ένταση 5,2 Ρίχτερ.

Κάθε μέρα περνούσε μπροστά από το σπίτι το λεωφορείο για την παραλία, εκεί που είναι και η πρωτεύουσα του δήμου, η Αγία Ευφημία, περίπου 5 χιλιόμετρα κατηφόρα. Έμπαινα έτοιμος για κολύμπι στη θάλασσα. Μετά από τηρεις ώρες ξαναγύριζα σπίτι, έτρωγα μια τομάτα σαλάτα, τυρί ντόπιο και φρέσκο κωριάτικο ψωμί με λάδι, που με έψωνε στο λαϊμό από την αγνότητά του, ξάπλωνα κι έκανα την μεσημεριανή μου σιέστα στο καναπεδάκι.

Με το που έπεφει το ίλιος, άρκιζα μια πεζοπορία δύο χιλιόμετρα. Στο γυρισμό πέροναγα από την πλατεία. Έψωνα μια γκαζόζα, συζητώσα με φίλους κωριανούς, αυτούς που δεν είκαν ξενιτευτεί. Αυτούς που πάταν εννυμερώμενοι για τα γιατί γυρίζει τη γη, ή τη συμβαίνει στην υφήλιο. Όταν τους ωρωπούς που τα έμαθαν «τον κειμόνα πάμε στη Βιβλιοθήκη» μου απάντησαν. Όταν πάγιανα στη Ζητημάτιο Δημοτική Βιβλιοθήκη έκανα την πεζοπορία μου, εφόσον έκλεινε στις 9 μ. Πάγιανα να απολαύσω λίγη ώρα στο Τιντερνετ, το οποίο παρέχεται τότε δωρεάν, ή να ξεφυλλίσω μερικά βιβλία. Η Βιβλιοθήκη κτίστηκε το 1979 από δωρεά της Κ. Όλγας Ζητημάτου, εις μνήμη του γιου της, αριστούχου της Νομικής που φόνευσαν οι Γερμανοί το 1944. Διέθετε 3000 τόμους, που αγοράσθηκαν ή παραχωρήθηκαν. Παραθέτω μόνο μερικές γραμμές από μάνυμα του τότε Δημάρχου, κ. Μάρκου Κοτσιλίνη για τη Βιβλιοθήκη:

«Σ' ένα μικρό τόπο υπάρχει και λειτουργεί ένας φάρος πνευματικός που οδηγεί δύσκολα, αλλά σταθερά σε ανώτερα επίπεδα ζωής, οδηγεί στο ΕΥ ΖΕΙΝ...».

Τα μεσάνυκτα πάλι περπατούσα κάτω από τη αστέρια για το σπίτι. Σταματούσα και τα μέτραγα περιμένοντας μάπως πέσει κανένα, μάταιος κόπος, ήξερα ότι το καναπεδάκι με περίμενε. Ξάπλωνα, και τότε είναι που μου έκαναν συντροφιά τα πιπόκα φαγεύσματα των σκύλων που ακούγονταν από μακριά. Τα καράματα λαλούσαν οι πετεινοί και ακουγόταν ο ίππος των κουδουνών από κοπάδια αιγυπρόβατα. Μα και αυτά τα μεριμ्पηκιά ανυπόμονα ανέβαιναν στο καναπεδάκι μου και με γαργαλούσαν.

Κοιτάζοντας το ροδοκάραμα, τις ακτίνες του ήλιου να σκηνικίζουν στεφάνι γύρω από τον ορίζοντα, αναπνέοντας τον καθαρό αέρα του καριού πάταν σαν μια σκινή από μια γωνιά του παραδείσου.

Αυτό το είδος της ζωής, η

κάρη του Θεού των μικρών πραγμάτων, ο ονομάζω αποτοξίνωση του οργανισμού, του καρακτήρα, από τα υλιστικά περιττά αγαθά, και το τρέχα, τρέκα του πολιπομού μας.

ΓΑΒΡΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΣΟΥΛΗΣ

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Η Ομοσπονδία Κεφαλονίτικων και Ιθακοποτανών Σωματείων προσκλήθηκε για πρώτη φορά ως συνδιοργανώτρια στην Εθδομάδα Αποδήμων που γίνεται στο Αργοστόλι κάθε Αύγουστο.

Η Ομοσπονδία συμμετείχε στο συνέδριο με ομιλητή τον Ογκολόγο - στρόκ. Γερ. Ρηγάτο, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα «Κεφαλονίτικη Υπερηφάνεια, Επιφανείς Κεφαλονίτικες στον κόσμο και στο χρόνο».

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τα μουσικοχορευτικά τμήματα της Αδελφότητας Κεφαλλήνων & Ιθακοποτανών Πειραιά (Γρηγ. Λαμπράκη 144) ξεκίνησαν την λει-

τουργία τους. Οι μέρες και οι ώρες διδασκαλίας ανά τμήμα είναι:

Χορευτικό τμήμα: αρχάριοι-μικροί-μεσαίοι > Κυριακή 17:00-18:15

Χορευτικό τμήμα: ενήλικες αρχάριοι > Κυριακή 18:15-19:30

Χορευτικό τμήμα: παρουσιάσεων (μεγάλο) > Κυριακή 19:30-21:30

Κιθάρα: Κυριακή 17:00

Μαντολίνο: Σάββατο - Κυριακή κατόπιν συνεννόσης

Χορωδία: Κυριακή 18:30

Για πληροφορίες και εγγραφές επικοινωνήστε με τη γραμματεία δευτέρα 09:00 - 14:00 & 17:00 - 20:00, Τρίτη - Παρασκευή 09:00 - 14:00 (210- 4227418).

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΙΑΣ

Καλοκαίρι στο νησί. Είναι ένα δεντράκι στην ακρογιαλιά, αλμυρόκι. Εκεί μαζεύεται μια παρέα μεστήλικων παραθεριστών. Απλώνουν τις πάνινες καρέκλες τους καταλαμβάνοντας όλον τον ίσκιο, λες και είναι ιδιοκτησία τους. Ωστόσο, αν κάποιος «ξένος» το ζητήσει ευγενικά, του επιτρέπουν να καθίσει πίσω: «Μα τι λέτε, δικό μας είναι το δέντρο; του Θεού είναι». Μιλούν συνήθως για ασήμαντα πράγματα, τι θα γεμιστίσουν, που πήγαν το περασμένο βράδυ, ποιος Άγιος γιορτάζει την επομένη, να πάνε στο πανηγύρι. Στο νησί συνθήθουν την παραμονή μιας εκκλησιαστικής επετείου να προσφέρουν μετά τη λειτουργία λουκουμάδες, φρούτα, ποτά, ακόμη και «γιορτή», δηλαδή βρασμένο σε καζάνια κρέας με ρύζι. Αθάνατη χώρα, μετασχηματίζει, μα δεν ξεχνείται τα αρχαία της έθιμα

Στο δεντράκι φτάνει πρώτος ο Περικλής. Είναι ένας ευσταλής άντρας, ντυμένος πάντοτε άψογα ακόμη και το μαγιό του είναι ακριβό. Κολυμπάει ελάχιστα, ίδιως αν έχει κύμα. Τον ενδιαφέρει πολύ να μαθαίνει νέα της παρέας, απορεί κανείς πάντοτε έτσι ότι την προσέχει και στηρίζει σε καλλίγραμμες κοπελίτσες με τα στητήθη και τα τορνευτά οπίσθια που σουλατσάρουν μπροστά τους.

Από τους τελευταίους κατεβαίνει την κατηφορική μπασιά της παραλίας ο κυρ-Σωκράτης υποβαστάζομένος από τη νεαρή που τον προσέχει και στηρίζει σε καλλίγραμμες κοπελίτσες με τα στητήθη και τα τορνευτά οπίσθια που σουλατσάρουν μπροστά τους.

Το δεντράκι φτάνει στην πρώ

ΕΦΥΓΕ Ο ΦΙΛΗΜΟΝΑΣ

Έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 95 ετών, ο ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΧΑΝΔΡΙΝΟΣ ο γνωστός σε όλους μας ΦΙΛΗΜΟΝΑΣ.

Έφυγε ο άνδρωπος, που τον ήξεραν και οι πέτρες σε όλη την Κεφαλονιά. Μικρόσωμος, προσιός, χαρούμενος, αγαπητός από όλους, εντάχθηκε πριν από πολλά χρόνια στην κοινωνία της Πυλάρου. Παντρεύτηκε στα Μακριώτικα την Ανδρονίκη, το γένος Αλυσανδράτου. Δεν απόκτησαν παιδιά και τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε στον οίκο Ευηγρίας Αργοστολίου.

Έφυγε ο βιολιτής, που έδινε ουσία, χρόμα και χαρά στους γάμους, τα βαφτίσια και τα λαϊκά πανηγύρια της Πυλάρου και όλης της Κεφαλονιάς.

Έφυγε ο πολυεπαγγελματίας αγωνιστής της ζωής. Κουρέας, δάσκαλος μουσικής και χορού, ψιλικατζής, μανάβης, παραγγελιοδόχος, φωτογράφος, σοβατζής, καφετζής, ταξιτζής, επισκευαστής ομπρελών και ραδιοφώνων, ταχυδρόμος, κοινοτικός τηλεφωνητής, πλανόδιος προβολέας ταινιών κινηματογράφου, ήταν οι δραστηριότητες, που ασκούσε κατά καιρούς. Μα πάνω από όλα ασκούσε και αγαπούσε με πάθος τη μουσική και το βιολί του.

Έφυγε ο λαϊκός οργανοπαίχτης, που μαζί με τον Λυκούργο Τζάκη κράτησαν και διέδωσαν την λαϊκή μουσική των νησιών μας. Γενιές ολόκληρες απόλαυσαν και μεγάλωσαν με τη μουσική του Φιλήμονα. Στα πέτρινα χρόνια, πριν την ανάπτυξη της Κεφαλονιάς, ο Φιλήμονας δίδασκε τους νέους μέσα στο καφενείο των Μακριώτικων -έως πρόσφατα Δημοτικό καφενείο το Διβαράτικο, τον μπάλο, το

κουτσό, αλλά και τους ευρωπαικούς χορούς.

Αποτελούσε χαρακτηριστική φυσιογνωμία της Πυλάρου. Ο κάθε ένας από μας, που τον γνωρίζαν από κοντά, έχει να δυμηθεί κάτι ευχάριστο από τον Φιλήμονα. Πρόκειται για ανθρώπους, που δεν υπάρχουν πια και δεν αντικαθίστανται. Χάδηκαν στη θυμή της σύγχρονης ζωής, ξεπεράστηκαν από τα πρότυπα των μίνια και νικήδηκαν από την δύναμη της παδητικής ακρόασης, της εσωστρέφειας και των tablet.

Ευτύχησα σαν Δήμαρχος της περιοχής, να ζήσω και πάλι από κοντά τον Φιλήμονα. Σε πείσμα όσων έλεγαν, πως ο Φιλήμονας είναι ξεπερασμένος, ήταν παρών σε όλα τα λαϊκά πανηγύρια που οργάνωνε ο Δήμος. Οργανώθηκε το 2004, ειδική τελετή για τον Φιλήμονα. Μίλησαν για αυτόν ειδικοί και του απονεμήθηκε αναμνηστική πλακέτα, την οποία είχε έκτοτε σε περίοπτη δέση στο μικρό, κουκλίστικο καταφύγιο του -που μέχρι το τέλος του, ήταν ταυτόχρονα κουρείο, ψιλικατζίδικο, κατοικία και αρχείο από μουσικές παρτιτούρες. Τα βιολιά του όρδια στη δήμητρα τους

ήταν μάρτυρες, πως ο Φιλήμονας δεν ήταν μόνο ότι φαινόταν.

Προς τιμή του, το τμήμα Μουσικών οργάνων του ΤΕΙ Ιονίων Νήσων, σε συνεργασία με τον Δήμο, με πρωταγωνιστή τον λίαν αξιόλογο καθηγητή κ. Νικόλαο Μπούκα, ερεύνησε το αρχείο του, ανέδεσε πτυχιακή εργασία για το έργο του, κατέγραψε τον αυθεντικό Φιλήμονα και κυκλοφόρησε ειδική κασέτα με τα τραγούδια και τους χορούς του Φιλήμονα, που υπάρχει και πωλείται στα καταστήματα του Αργοστολίου.

Ο Φιλήμονας έφυγε, αλλά η ζωή και η δράση του δεν ξεχάστηκαν και δεν πρέπει να ξεχαστούν. Είμαι σίγουρος, πως οι νέοι της Κεφαλονιάς, όπου βρεθούν, στις χαρές τους ή στα πανηγύρια, χορεύοντας το διβαράτικο και τον μπάλο και τραγουδώντας, συνειδητά ή ασυναίσθητα, θα αναφέρονται με σεβασμό στους εργάτες και συνεχιστές της λαϊκής μας παράδοσης, μεταξύ των οποίων εξέχουσα δέση έχει ο Φιλήμονας.

ΚΟΤΣΙΛΙΝΗΣ ΜΑΡΚΟΣ
Πρόληγη Δήμαρχος Πυλαρέων

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

★ Αλυσανδράτος (αγόρι α' δίδυμο) του Διονυσίου και της Μαρίας Αναστασίου, Αθήνα 20/7/2016.

★ Αλυσανδράτος (αγόρι β' δίδυμο) του Διονυσίου και της Μαρίας Αναστασίου, Αθήνα 20/7/2016.

★ Κουλουμπή (κορίτσι του Παναγιώτη και της Μυριάγκου Αγγελικής, Αργοστόλι Κεφαλληνίας 19/8/2016).

★ Αλεξάτου (κορίτσι) του Αποστόλου και της Νάτσιου Αλεξάνδρας, Αθήνα 22/8/2016.

★ Μιχελή (κορίτσι) του Γεράσιμου και της Αλεξάτου Μαριάννας, Αργοστόλι Κεφαλληνίας 1/9/2016.

★ Βιολάτος (αγόρι) του Διονυσίου και της Γκότση Αθηνάς, Πάτρα 14/9/2016.

Ευχόμαστε να ζήσουν

ΓΑΜΟΙ

◆ Φριπ Ρίτσαρντ Νόρμαν του Αντονού Νόρμαν και Χάντνφιλντ Λίσα Άνν του Γκόρντντον, 1/7/2016 Δημοτική Ενότητα Πυλάρου.

◆ Τρεβήνα Τζων Μάλκολμ του Μάλκολμ Χένρη και Χίκς Τζούλη του Εντγκαρ, 7/7/2016 Δημοτική Ενότητα Πυλάρου

◆ Κεκάτος Δημήτριος - Νικόλαος του Γεράσιμου και Κοτσιλίνη Αλίκη του Μάρκου, 16/7/2016 Άγιος Δημήτριος Μακριώτικων

◆ Βασιλάτος Ηρακλής του Σταύρου και Μπίζιου Δημήτρα του Ιωάννη, 30/7/2016 Ιερά Μονή Παναγίας Ανατολικού

◆ Λάνγκ Γκάρου του Τζέιμς Εντουάρτ και Σάντμπολ Ρεμπέκα του Στάνλεϋ, 3/8/2016 Δημοτική Ενότητα Πυλάρου.

◆ Μπείνον Σκοτ του Πώλ Λύντον και Φίλλιπς Ειμη του Πωλ Τζων, 3/8/2016 Δημοτική Ενότητα Πυλάρου.

◆ Πάουελ Κρίστοφερ του Πέρσιβαλ Χιού και Κράλλη Ιωάννα του Νικολάου, 27/8/2016 Άγιο Μηνά Δρακοπούλων

◆ Εμποσ Αλλαν του Αλλαν Λούης και Χάμμερτον Πώλα του Τζάκ Γουίλσον, 31/8/2016 Δημοτική Ενότητα Πυλάρου.

◆ Σατολιάς Κυριάκος του Φωκίωνος και Σκιαδαρέση Μαρία του Σταύρου, 3/9/2016 Ι. Μονή Παναγίας Ανατολικού.

◆ Μιχαλάτος Γεράσιμος του Παναγιώτη και Ζερδέ Βασιλική του Δημητρίου, 9/9/2016 με θρησκευτικό γάμο στον Κάλαμο Αττικής

◆ Τζόουνς Πίτερ Τόμας του Τόμας Ντάνιελ και Χώς Κάρλεϊ Άνν του Άλλαν, 9/9/2016 Δημοτική Ενότητα Πυλάρου.

◆ Τσακωνας Ιωάννης του Χαραλάμπους και Σαπφώ Κουγιανού του Νικολάου και της Βασιλικής Τσίτσιλα, 14/10/2016 Δημαρχείο Χαλανδρίου.

Ευχόμαστε κάθε ευτυχία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

■ Κυνηγάκης Κωνσταντίνος σύζυγος Έφης Μαρκέτου, Πειραιάς τον Ιούνιο του 2016.

■ Βελισαρίου Αθηνά του Φωτίου και της Μαρίνας, Ληξούρι Κεφαλληνίας στις 30/6/2016.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Η κ. Ελένη Κουγιανού-Σπυράτου εις μνήμη της μητέρας της Διαμάντων Κουγιανού, που απεβίωσε στις 29/9/2016, προσφέρει στην Ένωση των Απανταχού Πυλαρέων την ημέρα αυτή έχει καθιερώσει να προσφέρει δέση και αρτοκλασία στην Παναγία. Στις 14 Αυγούστου στην Παναγία την Κρήνη μαζευτήκαμε όλοι μαζί να τιμήσουμε την εορτή της Παναγίας. Πολλοί Πυλαρινοί και μέλη του Συλλόγου μας ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας με αποτέλεσμα η εκκλησία να είναι ασφυκτικά γεμάτη. Μετά την λειτουργία ο Σύλλογος προσέφερε στους πιστούς αρτοκλασία. Παρευρέθηκαν ο Αντιδήμαρχος Πυλάρου κ. Αλυσανδράτος Γεράσιμος, ο τοπικός Πρόεδρος κ. Ζαφειράτος Παναγιώτης, ο πρώην Πρόεδρος της Ένωσης κ. Καλλικούδης Πάνος, ο κ. Αλυσανδράτος Σπύρος, ο κ. Πικάτος Νίκος, ο πρώην Πρόεδρος της Αδειοφόρητης Πειραιά και μέλος του Συλλόγου μας κ. Κουγιανός Διονύσης καθώς και πολλά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου.

Και του χρόνου να μας αξιώσει η Παναγία να γιορτάσουμε την χάρη της. **BINIEPATOY ΔΩΡΑ**

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ένα κουτί τυλιγμένο με την ελληνική σημαία έφερε τον Νίκο 42 χρόνια μετά την συντριβή του «ΝΙΚΗ 4» στην Κύπρο, στα πατρογονικά εδάφη της Κεφαλονιάς. Στο χωριό του, το Χαμόλακο της Πυλάρου, εκεί που γεννήθηκε τον Απρίλη του 1954 από γονείς αγρότες. Ήταν το τρίτο από τα 4 παιδιά της οικογένειας του Χαράλαμπου και της Στάμως Σκιαδαρέση, ένα γιγαντιαίο, όμορφο παιδί που αγαπούσε τη φύση, τα ζώα τους, την οικογένειά του.

Ένα πλαστικό κορμάκι από μικρό, που μπορούσε να κάνει οι διδήποτε. Ένα γελαστό, πονηρό μουτράκι που δεν επέτρεπε μάλωμα σε κανέναν. Βοηθούσε όπου μπορούσε μέχρι και όταν πήγαινε σχολείο. Οι συμμαθητές του και τα παιδιά των μικρότερων τάξεων τον θυμούνται να κάνει αστ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ - ΙΘΑΚΗ

ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΔΡΟΜΩΝ

Όπως ανακοίνωσε, μεταξύ άλλων, σε δελτία Τύπου η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, ο Περιφερειάρχης κ Θεόδωρος Γαλιατσάτος:

• Στις 7/7/2016 υπέγραψε την σύμβαση του έργου «Συντήρηση και αντιστρήθηση τοιχίου στην Ε.Ο. Αργοστολίου - Αγ. Θεοδώρων-Φανάρι». Το έργο, συνολικού προϋπολογισμού 440.048, 79 ευρώ, χρηματοδοτείται από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και προβλέπεται να ολοκληρωθεί σε 210 μέρες από την υπογραφή της σύμβασης.

• Στις 3/8/2016 υπέγραψε την σύμβαση κατασκευής του έργου «Συντήρηση - αποκατάσταση Ε.Ο. 39 από τη θέση "Λιβάδι" έως είσοδο Ληξουρίου», συνολικού ποσού 576.176, 24 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ). Το έργο χρηματοδοτείται από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων. Ο ανάδοχος του έργου ανέλαβε τη δέσμευση αποπεράτωσής του εντός 240 ημερών από την ημέρα υπογραφής της σύμβασης.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΔΕΒΟΣΕΤΟΥ

Ολοκληρώθηκε και δόθηκε στην κυκλοφορία για τους πεζούς η ιστορική γέφυρα Δεβοσέτου (De Bosset) του Αργοστολίου μετά μακροχρόνιες διαδικασίες προγραμματισμού, επισκευής και συντήρησης. Το έργο ολοκληρώθηκε και με την επιμέλεια της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας του νησιού. Η γέφυρα, της οποίας τα εγκαίνια έγιναν τον Αύγουστο, έχει μήκος ένα χιλιόμετρο και είναι ένας μοναδικός τόπος περιπάτου πάνω στην θάλασσα για τους πεζούς πλέον, οι οποίοι θα μπορούν να τον απολαμβάνουν μακριά από τροχοφόρα οχήματα. Κατασκευάστηκε το 1812 από τον Ελβετό μηχανικό Κάρολο - Φλιππο De Bosset, ο οποίος ήταν τότε αξιωματικός του αγγλικού στρατού και στρατιωτικός διοικητής της Κεφαλονιάς και θέλησε να αντικαταστήσει την παλαιότερη ξύλινη γέφυρα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Όπως ανακοίνωσε σε Δελτίο Τύπου στις 15/10/2016 το εφορευτικό συμβούλιο της Ιακωβάτειου Βιβλιοθήκης προγραμματίζονται οι παρακάτω εκδηλώσεις:

• Ομιλία - συζήτηση με θέμα «Η μπάλα, η κοινωνία και τα συμφέροντα» με ομιλητή τον Ληξουριώτη δημοσιογράφο και συγγραφέα Διονύση Ελευθεράτο ο οποίος εξέδωσε το βιβλίο

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

Το Σάββατο 22 Οκτωβρίου 2016 πραγματοποιήθηκαν τα εγκαίνια του ιδιόκτητου γραφείου του Συλλόγου Πολιτικών Συνταξιούχων Κεφαλονιάς

επί της οδού Μομφεράτου 1 στο Αργοστόλι. - Τηλ-Φαξ: 2671026366

Τον αγιασμό πραγματοποίησε ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Κεφαλονιάς κ. Δημήτριος. Αργότερα στην κατάμεστη αίθουσα του ΤΕΙ Ιονίων Νήσων μήλησε ο αντιπρόεδρος της ΠΟΠΣ κ. Σπύρος Αντωνόπουλος, ο οποίος, αναφέρθηκε διεξοδικά στα

της ΠΟΠΣ κ. Σ. Ξηρούδακης.

Χαιρετισμό απέστειλαν ο περιφερειάρχης κ. Θ. Γαλιατσάτος, ο αντιπεριφερειάρχης κ. Π. Δρακούλογκωνας και ο πρόεδρος του ταμείου πρόνοιας κ. Γ. Φραγκισάτος.

Πρόεδρος του Συλλόγου είναι ο κ. Παν. Κοψαχέηλης και Γεν. Γραμματέας η κ. Μαρ. Λυκούδη.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΑΡΟ

ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Ο Δήμος Κεφαλονιάς προέβη τελικά, σε ό, π άφος από το καλοκαίρι να φημολογείται, στο κλείσιμο του καφενείου Μακρυώπικων, που είχε δημιουργήσει το 2009 ο τότε Δήμος Πυλάρου. Το Καφενείο έκλεισε, παρόλο που οι υπάλληλοι έργαζονταν άφογα. Ακολούθησε η συνήθης πρακτική: αφέθηκε να παρακαμέζει, δεν το τροφοδοτούσαν με τα απαραίτητα είδη όπως γλυκά κουταλιού, παγωτά, αναψυκτικά κ.τ.λ., δεν πλήρωναν τα ενοίκια.

Το καφενείο αυτό δεν έχυπετούσε μόνο τις ανάγκες του κατοίκων για εσκοντινά και δημόσια κοινωνικά ζωή. Έχυπετούσε και την οικονομική ζωή, γιατί προσέλκυε τουρίστες και ανθρώπους από άλλες περιοχές που εποκέπονταν το κωριό και απολάμβαναν την πλατεία με την όμορφη θέα.

Τα τελευταία χρόνια όχι μόνο δεν γίνονται έργα στην Πύλαρο, αλλά και δύο έργα του πρών Δήμου Πυλάρου, που συνέβαλλαν στην καλυτέρευση της καθημερινότητας των πολιτών, το Καφενείο των Μακρυώπικων και το δωρεάν ίντερνετ, καταργήθηκαν από την παρούσα Δημοτική αρχή.

Και όλα αυτά πι σημύνουν τα Μακρυώπικα έχουν δικά τους έσοδα από δωρεές πολιτών τους, κρήματα που εισπράτει ο Δήμος κωρίς να δίνει σε κανένα το λογαριασμό για τη διαχείρισή τους.

Το κλείσιμο του Καφενείου καταγγέλλεται και από την Δημοτική Παράταξη της Λαϊκής Συσπείρωσης, η οποία μεταξύ άλλων ζητεί την άμεση επαναλειτουργία του και την συζήτηση του θέματος σε προσεκτές Δημοτ. Συμβούλιο.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΑΠΟ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΣΤΗΝ ΠΥΛΑΡΟ

Πρωτοφανής καταστροφή έπληξε την Πύλαρο στις 7/10/2016. Λόγω έντονης και ραγδαίας νεροποντής, μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, τα νερά κατέρχομενα από τα γύρω βουνά μετατράπηκαν σε ορηπικό πο-

τάμι που έπληξε κυρίως τα Δρακοπουλάτα και την Αγία Ευφημία. Μεγάλες ζημιές υπέστησαν οπίτια, ξενοδοκειάκες υπόδομές και αυτοκίνητα που κατακλύστηκαν από νερά και φερτά υλικά. Η κυκλοφορία του παραλιακού δρόμου προς Σάμη π διεκόπη τουλάχιστον ένα διώρο.

Ζητήματα της επόμενης μέρας της καταστροφής ήταν η βοήθεια προς τους πληγέντες, η αποκατάσταση των ζημιών στο οδικό δίκτυο και στις δημόσιες υποδομές, η καταγραφή των ζημιών, η αποζημίωση των πληγέντων, η διερεύνηση των αιτιών της καταστροφής και ο προγραμματισμός αντιπλημμυρικών έργων για την μελλοντική αποτροπή τέτοιων φαινομένων. Τα θέματα αυτά απασχόλησαν και την γενική συνέλευση που έγινε στις 12/10 στο Πολιτοποκό κέντρο της Αγίας Ευφημίας με πρωτοβουλία του Συλλόγου Επαγγελματών Πυλάρου με μεγάλη συμμετοχή των κατοίκων της περιοχής. Ακούστηκαν αρκετές απόψεις που θα πρέπει να εξισολογηθούν από μια επωπιμονική επιτροπή και στις συνέχεια χρειάζεται να συνταχθεί μελέτη προκειμένου να γίνουν έργα που θα αποτρέψουν ανάλογα φαινόμενα.

ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ Ο ΝΙΚΟΣ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΓΗ

Στις 8/10/2016, μετά 42 χρόνια, ενταφιάστηκαν τα οστά του ήρωα του Νοράτλας Νίκου

Σκιαδαρέστη στο νεκροταφείο του Άγιου Γρηγορίου των Δενδρινών, ωχαρί από το οποίο κατάγονταν. Ο Νίκος Σκιαδαρέσης, καταδρομέας στον ελληνικό στρατό, σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο τον Ιούλιο του 1974, όταν το αεροπλάνο Νοράτλας που τον μετέφερε μαζί με άλλους 15 καταδρομείς, καταρρίφθηκε.

Στο Τατόι πραγματοποιήθηκε, παρουσία του Προέδρου Δημοκρατίας, των Υπουργών Εθνικής Άμυνας Ελλάδας και Κύπρου και άλλων επισήμων π. τελετή υποδοκής των 16 Ελλήνων αγωνιστών.

Στο νεκροταφείο του Άγιου Γρηγορίου άγημα στρατού απέδωσε πρέσ, ενώ στεφάνια απέστειλαν ο Υπουργός και ο αναπληρωτής Υπουργός Εθνικής Άμυνας. Στην τελετή της ταφής εκτός της οικογένειας του Νίκου Σκιαδαρέση παρευρέθηκαν και πολλοί κατοίκοι της περιοχής.

ΑΚΟΜΑ ΚΛΕΙΣΤΟΣ Ο ΧΑΡΑΚΑΣ

Αν και λύθηκαν τα γραφειοκρατικά προβλήματα για το έργο του Χάρακα και άρκισαν οι εργασίες για την κατασκευή των βάσεων για την τοποθέτηση της γέφυρας, δεν είναι σαφές πότε το έργο θα παραδοθεί στην πυκλοφορία.

Η καθυστέρηση αυτή έχει δυσμενείς επιπτώσεις για τον τουρισμό και την οικονομία του βρόειου τημάτου της Κεφαλονιάς, όπως και για το κόστος και την ποιότητα ζωής των κατοίκων της περιοχής.

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ

Όπως ανακοινώθηκε σε δελτίο τύπου της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, 3 συμβάσεις έργων σε Κεφαλονιά και Λευκάδα υπέγραψε στις 3/8/2016 ο Περιφερειάρχης κ. Θεόδωρος Γαλιατσάτος. Ενα από τα έργα αυτά που αφορά και την περιοχή της Πυλάρου είναι π. Συντήρηση εθνικού και επαρχιακού δικτύου Σάμης - Πυλάρου - Ερίσσου, συνολικού ποσού 197.593,52 ευρ